

Na istočnom dijelu grada Zagreba svojevremeno su podignuti pogoni mesne industrije «Sljeme». Nakon puno godina rada i prepoznatljive marke «Sljeme» više ne posluje – ostala je samo prepoznatljiva marka.

Radnici «Sljemena» već desetak dana provode na Markovom trgu kako bi, uz pomoć javnosti, ostvarili svoja, izgleda, neostvariva prava.

Vlada «pere ruke» jer je «Sljeme» privatizirano i tek razgovori radnika s vlasnicima može dati rezultate. Tako govori Vlada. Međutim, radnici, s pravom, žele da im Vlada garantira njihova prava. Sve povuci – potegni, ali rješenja nema.

Vlada neće pomoći. Razlog tome nije u njezinoj nedovoljnoj senzibilnosti za probleme radnika već u činjenici: ako pomognu radnicima «Sljemena» Markov trg će postati destinacija mnogim obespravljenim kolektivima koji su se našli na ulici ili će se sutra tamo naći.

Ipak, prava adresa za rješavanje problema koji su nastali privatizacijom je svakako Vlada. Pri tome je nebitno što Sanaderova Vlada to izravno nije učinila već je to naslijedila od prethodnih vlada. Rješavajući problem radnika «Sljemena» Vlada bi priznala da je ona izravni krivac za probleme radnika jer je dozvolila putem Fonda za privatizaciju sve «privatizacijske modele» koji nisu dobili «zeleno svjetlo» od državnog revizora o čemu je Sabor obaviješten, ali nije se, po dobrom balkanskom običaju, dogodilo ništa.

Prema tome, Vlada nikako ne smije intervenirati na strani radnika jer bi to u uvjetim besparice koja vlada proračunom bila presija koju nije moguće izdržati. Osim toga sve nezakonite privatizacije mogle bi se «preko noći» naći na Markovom trgu a tada ni «Svete Ane dota» ne bi bila dostatna da se namire potraživanja radnika.

S druge pak strane, privatizacija koja je više ličila raspodjeli i rasprodaji nije donijela ni približno novaca u proračun koliko se je s pravom očekivalo. Nadalje, kako je društveno vlasništvo bilo materijalna osnova intergeneracijske solidarnosti to je to isto društveno vlasništvo trebalo biti «legitiman» izvor dohotka iz kojeg bi se umirovljenicima isplaćivale mirovine. Kao što znamo, umirovljenici nisu dobili što im pripada o čemu se je izjasnio Ustavni sud RH, ali su njegove odluke, izgleda još uvijek neobavezujuće za Vladu. Nevjerojatno ali istinito.

Privatizacija je oduzela društveno bogatstvo hrvatskim građanima. Taj čin je istovremeno značio i povećanje broja umirovljenika odnosno nezaposlenih. Sve je rezultiralo dugom Vlade prema umirovljenicima i dodatnom osiromašenju radnika. To nije priča o danas. To nije priča od jučer. To je priča stara 15 godina.